

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 21 лютого 1985 року

№ 23 (3530).

Ціна 2 коп.

В ОНА народилась у вогні революції. Створена Комуністичною партією, великим Леніним, Радянська Армія пронесла свої ов'язані славою знамена крізь блискавиці багатьох битв, витримала випробування і отримала блискучі перемоги. У роки громадянської війни за бойові под-

М. Н. Линника. Він його проніс перед юнаками і дівчатами м. Знам'янки, які зібравшись на мітинг, щоб дати клятву вірності Вітчизні перед знаменами бойових з'єднань, що визволяли наш край від ворога. Прапори 677-го стрілецького Кіровоградсько-Бра-

РІВНЯННЯ НА ПРАПОРИ ПЕРЕМОГИ

Перемоги йдуть робітники апаратного цеху локомотивного депо, які зарахували в свої бригади героїв-земляків, воїнів-визволителів. Знам'янчани передали

40-річчю Великої Перемоги. Ветеран війни Г. Я. Жаботинський розповів юнакам і дівчатам про історію знамен перших з'єднань Червоної Армії. Напутне

НЕПЕРЕМОЖНА, ЛЕГЕНДАРНА

виги Почесними революційними Червоними знаменами і бойовими орденами були нагороджені 355 військових з'єднань, окремих частин і військово-навчальних закладів. Близько 15 тисяч воїнів удостоєні ордена Червоного Прапора. Серед них — наші земляки з Новоукраїнки М. І. Мокряк та І. Д. Демченко. Нещадно громив австро-німецьких окупантів червонопрапорний Таращанський полк героя громадянської війни В. Н. Боженка, колишнього батрака з Бережинки.

Безприкладний героїзм і мужність проявили радянські воїни в роки Великої Вітчизняної війни. За подвиги на фронтах Великої Вітчизняної війни і медалями було нагороджено більше 7 мільйонів чоловік. Понад 11 тисяч удостоєні звання Героя Радянського Союзу. Кіровоградців серед них близько ста сорока. А відомі полководці П. К. Кошовий з Олександрії та О. Ю. Мазуренко з села Ленінки Устинівського району стали двічі Героями Радянського Союзу. В літопис бойової слави комсомолу Кіровоградщини золотими літерами вписані імена Івана Індіка та Архипа Маніти, Івана Конька та Василя Колісниченка, Григорія Куроп'ятникова та Василя Галушкіна, Петра Велигіна та Івана Поворожнюка.

Радянським Збройним Силам було 23 роки, коли вони прийняли на себе удар фашистських полчищ. Та радянський народ, його армія, керована Комуністичною партією, відстояли свою незалежність, внесли вирішальний вклад в справу збереження європейської і світової цивілізації.

Сорок літ минуло з тих пір, як у степах Кіровоградщини затихла артилерійська канонада. Тепер тут красуються щедрі поля і сади, міста і села, стоять обеліски — як пам'ять про загиблих героїв, які не пошкодували свого життя, наближаючи переможний травень 1945-го. Під час героїко-патріотичних акцій «Рівняння на прапори Перемоги!» приходять у ці дні сюди сини і онуки колишніх фронтовиків. Шикуючись біля знамен військових частин і з'єднань, які визволяли наш край від ненависного ворога, вони дають клятву на вірність Батьківщині. А ті, хто виконує почесний обов'язок в рядах Збройних Сил Країни Рад, дають священну присягу завжди бути готовим захистити її.

Героїчні традиції Радянської Армії примножуються. Нині наша Армія і Флот — грізна сила, здатна протистояти будь-якому агресорові. Грізна зброя в руках радянських воїнів — полум'яних патріотів Батьківщини — світоча миру на землі.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

Відмінно спрацювала в минулому році комсомольсько-молодіжна бригада електроварників дільниці закладних деталей В. І. Нестеренка з головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром». Вона була визнана кращим комсомольсько-молодіжним колективом серед споріднених бригад об'єднання.

З перших днів завершального року одинадцятиріччя електроварники нарощують темпи випуску закладних деталей для блоків швидко-

ПОЧЕРК— УПЕВНЕНИЙ

монтажних споруд. Молоді робітники йдуть з висередженням графіка на 130 тонн. На календарі бригади уже кінець другої декади березня. Свої трудові успіхи хлопці з КМК присвячують сорокаріччю ювілею Перемоги радянського народу над фашистською Німеччиною. До славної дати електроварники В. І. Нестеренка зобов'язалися завершити програму чотирьох з половиною років п'ятирічки.

В. СОКУРЕНКО, м. Світловодськ.

Вірністю Вітчизні присягали

З А ЧАС проведення героїко-патріотичних акцій «Рівняння на прапори Перемоги!» бойові знамена, що передані обласній комсомольській організації, вже побували в дев'яти містах і районах області.

97-й гвардійський мінометний Кіровоградський Червонопрапорний орденів Суворова і Богдана Хмельницького полк «кнатош». Він був сформований у Москві, а перше бойове хрещення отримав у 1942-му під Воронежем. Воїни полку брали участь в розгромі ворога під Сталінградом, на Курській дузі. Полк форсував Дніпро, визволяв Кіровоградщину, відзначився в Корсунь-Шевченківській битві. Прапор полку був пронесений на параді Перемоги 24 червня 1945 року в Москві.

І ось це знамено в руках Героя Радянського Союзу

тіславського, 684-го стрілецького, 263-го мінометного Кіровоградського полку тримали ветерани війни В. І. Калашников, П. А. Хомутов та комсомолец Володимир Грабовський, який виконував свій інтернаціональний обов'язок в Афганістані і став навагером бойового ордена.

Естафету слави фронтовиків прийняв юнацький загін Радянської Армії, який заповнив ветеранів, що він і його однолітки в усьому нагадують бути скомани на героїв Великої Вітчизняної. На мітингу було повідомлено, що серед правофлангових соціалістичного змагання на честь 40-річчя Великої

знамена олександрівцем, і тут, в районі, у комсомольських організаціях навчальних закладів і виробничих колективів вони знову були підняті перед шеренгами учасників Всесоюзного походу молоді «Шляхами слави батьків».

Біля бойових прапорів фотографувалися більше 50 молодих гвардійців п'ятиріччя, які достроково виконали свої соціалістичні зобов'язання, взяті на честь 40-річчя Перемоги, і тепер несуть ударну труду Вахти пам'яті.

Позавчора в Олександрівському районному будинку культури відбувся тематичний вечір, присвячений

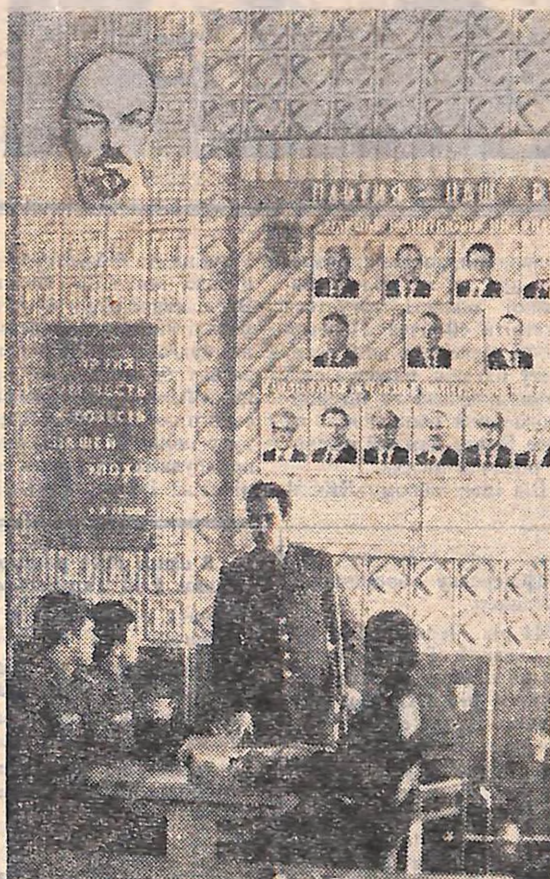
слово юним дав Герой Радянського Союзу І. Х. Календюк, який в роки Великої Вітчизняної був розвідником. Від імені допризовників клятву на вірність Батьківщині дав комсомолец Сергій Шишацький.

На вечорі звучали пісні воєнних літ, які учасники художньої самодіяльності присвячували героям-землякам, визволителям Кіровоградщини від окупантів. Учасники вечора переглянули художній кінофільм «Хвилина мовчання».

Вчора прапори полків були передані Кіровоградській районній комсомольській організації.

Наш кор.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Високими показниками в бойовій і політичній підготовці зустрічають День Радянської Армії та Військово-Морського Флоту воїни Кіровоградського гарнізону.

На знімках:

● Заняття з політичної підготовки проводить командир підрозділу І. О. ЮРЧКОВ.

● Доблесно несе службу сержант Сергій ЛИТВИН.

● Наряд заступає на варту.

Фото В. ГРИБА.

ПАМ'ЯТЬ

1 9 4 5

Сорок один рік тому було опубліковано Указ Президії Верховної Ради СРСР про присвоєння звання Героя Радянського Союзу 2438 воїнам, які відзначилися під час форсування Дніпра і в боях на Правобережжі. Серед них було 40 солдатів і офіцерів нашої 110-ї гвардійської Олександрійсько-Хінганської двічі Червонопрапорної ордена Суворова стрілецької дивізії.

Через сорок літ сюди, на береги Дніпра, де ми йшли в бій, розширюючи плацдарм, з'їхали ветерани прославленого з'єднання. Зустріли тут і своїх однопольових Героїв Радянського Союзу С. І. Гончарова, Г. Х. Хайдаршина та О. Д. Мельникова, які визволяли Кіровоградщину від окупантів.

Семен Іванович Гончаров родом з села Кірово Вороніжської області. Після закінчення військового училища влітку 1943-го прибув у діючу армію. Став командиром стрілецького взводу 310-го гвардійського полку, в перших же боях був нагороджений орденом Червоної Зірки.

...Взвод двадцятидво-річного командира форсував річку в районі Куцеволівки — Деревки. Фашисти від несподіванки не зробили жодного пострілу. Гвардійці Гончарова захопили першу траншею, зайняли оборону. Вночі вони почули гул танкових моторів. Проти двадцяти бійців гітлерівців кинули чотири самохідки, намагаючись скинути їх в Дніпро. Рвалися снаряди. Сміливі зсинало землею. Здавалося, вже не було рятунку. І в цей час Гончаров вирішив викликати вогонь нашої артилерії на себе. І знову вогняна віхола. Самохідки загорілися, а потім спалахнули. Фашистські автоматники, що бігли ще кілька хвилин тому за ними, кинулися тратити. Ім навздогін підняв з окопів взвод молодший лейтенант Гончаров. На підмогу спішили інші воїни батальйону.

За виключну хоробрість і сміливість, відвагу та ініціативу під час захоплення плацдарму Семен Гончаров був представлений до нагороди Золотою Зіркою Ге-

Хайдаршин Хайдаршинович Хайдаршин з села Байгузіно Башкирської АРС. Влітку 1942-го бив ворога під Моздоком і на Кубані. На Таманському півострові брав участь в прориві «Голубої лінії». З серпня 1943-го він командир відділення саперів 117-го окремого батальйону, що входив до складу нашої дивізії.

Представляючи до наго-

леного полководця Г. К. Жукова.

Живе нині Г. Х. Хайдаршин в башкирському селі Байгузіно.

* * *

Олексій Дмитрович Мельников родом з уральського села Василівського. Підлітком працював вуглепалом, славився ліс. Три роки служив у Червоній Армії на Далекому Сході, брав участь у боях з японськими самураями біля озера Хасан, був нагороджений орденом Червоної Зірки.

Взвод Олексія Мельникова теж одним з перших форсував Дніпро в районі Куцеволівки — Деревки. Група кулеметників, вийшовши на берег, ополася і прийняла на себе вогонь гітлерівців, забезпечуючи переправу батальйона капітана Резина.

Двічі атакували фашисти гвардійців Мельникова, та були відбиті. Нова атака. Підпозваючи до окопів, есесівці намагалися закидати кулеметників гранатами. В критичний момент комуніст Мельников підняв бійців в атаку. Патник гвардійців був нестримним.

Потім — бій за висоту 192,7. Парторг роти Олексій Мельников першим піднявся з бруствера окопу на повен зріст і повів до висоти бійців. Вона була захоплена.

І ось вони, герої-однопольовці, знову на цій священній землі, де сорок років тому розширювали плацдарм. Їх радо зустрічали хлібороби Куцеволівки, Комсомольці і піонери вручали їм квіти, а дівчата в українських вишиванках — хліб-сіль.

В. КОПЕЛЬ,
ветеран 110-ї стрілецької дивізії.

На знімку: Герої Радянського Союзу С. І. ГОНЧАРОВ, Г. Х. ХАЙДАРШИН та О. Д. МЕЛЬНИКОВ на місці Дніпровської переправи.

ПЕРШІ НА ПЛАЦДАРМІ

роя. Потім він командував ротою, став командиром батальйону, визволяв Румунію, Чехословаччину. Після війни закінчив військову академію і продовжував службу в Радянській Армії. В запас пішов у званні полковника. Нині Семен Іванович живе в Хмельницькому.

роду відважного і досвідченого сапера, комбат А. Г. Федоровський писав: «Радий Хайдаршин першим переправив через Дніпро групу розвідників і забезпечив їм прохід через мініне поле та дротинні загороди. Самовіддано діючи на плацдармі, особисто знищив три танки. Героїзм і майстер-

ність воїна достойні високого звання Героя Радянського Союзу».

В боях за станцію Знаменку відважний сапер був важко поранений і демобілізувався з армії. Золоту Зірку Героя він отримав у штабі Уральського військового округу з рук просла-

ПРИВІТАЛИ
ВETERANІВ

19 ЛЮТОГО У КІРОВОГРАДСЬКОМУ ГОСПІТАЛІ ІНВАЛІДІВ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ ПАМУВАЛО НАДЗВИ-

ЧАЙНЕ ПОЖВАНЛЕННЯ — СЮДИ ЗАВІТАЛИ КОМСОМОЛЬЦІ МІСТА, ЩОБ ПРИВІТАТИ ТИХ, ХТО ЗДОБУВАВ ПЕРЕМОГУ В ГОРНИЛІ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ.

До ветеранів із теплими словами привітання звернувся перший секретар обкому комсомолу І. О. Шев-

ченко. Він, зокрема, розповів про те, як молодь нашої області готується зустріти 40-річчя Перемоги, як гідно несе вона естафету батьків, виконує свій громадянський та інтернаціональний обов'язок, як несе Вахту пам'яті на своїх робочих місцях.

Від імені обкому ЛКСМ

України до бібліотеки госпітально інвалідів Великої Вітчизняної війни були передані книги. А учасники агітбригади студентського загону безкорисливої праці «Факел» Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна подарували ветеранам гарні пісні. І вони самі, за-

бувши про біль своїх поранень, весело співали разом з усіма учасниками зустрічі: «Хай завжди буде сонце, хай завжди буде небо...». Так, хай завжди буде чистим небо, яке відстояли вони 40 років тому.

О. ЛЕБЕДЕВА,
м. Кіровоград.

ПЛАТОН Ткаченко бо-
явся ставати на сніг,
бо з-під нього вже пробі-
валися веселі проліски.
«Пройде ще кілька ти-
жнів, — думав, — і запа-
хне земля. А в липні позолотіє
стеги від стиглих колосків.
Встане тоді рано-ранесень.

— Розвідати наявність
сил ворога!
Екіпаж сержанта Ткачен-
ка вирушав в розвідку.
Як зів'язав віть, лежить
вулиця. Скрізь уламки ме-
талу, підводи, гармати.
— Вперед! — чує водій
наказ командира.
І екіпаж танка вступає в
двійбі з ворогом.
Дві батареї, 70 фашистів.

шу офіцерську бронетан-
кову школу.

1944 рік. Червень. 220-й
гвардійський Гатчинський
полк важких танків стоїть
на березі річки Сеетри на
Карельському перешийку.
Артилерія почала кораблі
Червонопрапорного
Балтійського флоту. Про-
лунав сигнал атаки. Ра-
дянські танки пішли на
прорив. Тут був останній
бій Героя Радянського Со-
юзу, командира танкової
роти старшого лейтенанта
Платона Ткаченка.

...Він був похований 12
червня 1944 року у Ленін-
граді на Богославському
кладовищі.

Не заростає стежка до
могили героя. Ідуть лю-
ди, приносять квіти.
Шанують земляки па-
м'ять П. П. Ткаченка. На
дверях 7-го класу Чечелів-
ської середньої школи ви-
сить табличка, на якій по-
лум'яють слова: «Тут
працював вчителем Герой
Радянського Союзу П. П.
Ткаченко».

Головна вулиця в селі
Федорівці носить його
ім'я.

К. БАШЛИКОВА,
член обласного літ-
об'єднання.
Село Федорівка
Петрівського району.

ПРОРИВ—
З БЕРЕГІВ СЕЕТРИ

ко матуся і погукає: «Сп-
ну, в поле час!».

Як мало зроблено ще.
Комсомол. Боротьба з кур-
кулями. Олександрійський
культосвітній технікум. А
потім — перші уроки в Че-
кастівській школі.

Мріяв назавжди осели-
тися в рідній Федорівці і
там працювати. Та розпо-
чалася війна. І він у скла-
ді десантної танкової брига-
ди 43-ї дивізії прикрає
вікід від Дніпра оспо-
них сил 38-ї армії.

...Ось на вигріку появил-
ся село Парасковівка. Ка-
пітан Архипов наказав:

3 протитанкових гармати і
одна транспортна маши-
на — ось такий неповний
перелік ратних здобутків
екіпажу Ткаченка за пер-
ші чотири дні вересня 1941
року. Командир полку Ар-
хипов та старший політрук
Калпунів подали рапорт
про присвоєння Платонові
Петровичу Ткаченку, но-
мандирові танка, наміда-
тові в члені КПРС звання
Героя Радянського Союзу.

3 НОВУ бій... Поранення.
Описує лікування —
тримісячні курси молодих
політкерівників. Після їх
закінчення, як відмінника
навчання, командування
направляє Ткаченка про-
довжувати навчання у Ви-

Салют Москви

Пусть испытаний мы познали много,
Но стая наш гордо реет на ветру,
И мы прошли дорогой дорогой,
От вольной Волги к буйному Днепру.

От каменного волжского причала,
Где гвардия Родимцева писала:
«Умрем, но город не сдадим врагу!».
Мы шли вперед дорогой небывалой,
И наше знамя вновь запылало
На правом, на днепровском берегу.

«Вперед на Запад!» — клич Отчизны грозен.
«Вперед на Запад!» — наш святой пароль,
«Вперед на Запад!»

вложен в этот лозунг
Весь гнев страны, вся наша кровь и боль,

С земли родимой неостывший пепел
Нам жжет сердца и к мести нас зовет —
За кровь детей, за стонущие степи!
За наш родной истерзаный народ!

Осип КОЛЫЧЕВ.

ДО ОТЧОЇ СЛАВИ

Гаряча

«Іскорка»

Другий рік у Йосипів-
ській восьмирічній школі
діє клуб інтернаціональ-
ної дружби «Іскорка». Но-
го члени листуються зі
своїми ровесниками з бра-
тніх республік, організову-
ють мітинги солідарності,
збір коштів у фонд миру,
інші заходи.

Пішуть у школу з різ-
них куточків батьківщи-
ни — з Львова і Москви,
Орської і Ленінграда, з
Харківської, Ігульської об-
ластей і Приморського
краю. Авторів листів на
прохання кидив розпові-
дають про учасників Вели-
кої Вітчизняної війни, ве-
теранів партії і праці. Всі
ці матеріали стануть екс-
понатами історико-крає-
знавчого музею, який неза-
баром відкриється в селі.

Запам'яталися школя-
рам зустрічі з жителами
села, колишніми фронтов-
цями В. Слюсаренком,
Ф. Омищуким, С. Пухим,
Ю. Грифоновим, А. Шен-
чуком. Вони розповіли про
ратні подвиги радянських
людей, про звитязну пра-
цю нашого народу в пе-
ріод відбудови зруйнова-
ного фашистами народно-
го господарства.

Масові заходи, які про-
водяться в позаручний
час, тісно переплітаються з
вивченням програмового
матеріалу. Учителі Л. Бу-
гаєнко, В. Павлюк, Т. Гайдай на уроках росій-
ської мови та української
літератури та мови пропо-
нують учням письмові ро-
боти за темами «Мій улюб-
лений герой», «Цього за-
бути не можна», «Людина,
на яку я хочу бути схо-
жим», що дають учням
можливість осмислити по-
двиг радянських людей у
роки Великої Вітчизняної
війни, висловити своє ста-
влення до життя.

Плідну роботу по ви-
вченню історичного мину-
лого рідного краю про-
водить серед школярів учи-
тель історії, ветеран Ве-
ликої Вітчизняної війни
Г. Гончаренко. Юні крає-
знавці під його керів-
ництвом ознайомилися з
діяльністю підпільних ор-
ганізацій «Спартак», «Пар-
тизанська іскра», загону
народних месників «Під-
земний». Вони відвідали
музей в селі Підвисокому
Новоархангельського ра-
йону та Сухий Ташлик, де
народився Герой Радян-
ського Союзу О. Луценко.

Діє в школі і загін че-
рвоних слідопитів «Па-
м'ять». Ного члени актив-
но включилися в пошуко-
ву експедицію «Літопис
Великої Вітчизняної». Учи-
ні записують, розповіді
учасників війни, ведуть
листування з рідними по-
іть, які загинули, визна-
ляючи село від фашист-
ських загарбників. На бу-
дівках ветеранів війни
слідопити прикріпили че-
рвоі зірочки. Інші воїни
готуються до зустрічі за
«Круглим столом» з демо-
білізованими воїнами.

В. ХОЛЯВИЦЬКА,
старша піонервожата
Йосипівської восьми-
річної школи.
Вільшанський район.

1 9 8 5

ПАМ'ЯТЬ

Ці незабутні
розповіді

Уже четвертий рік в Кіровоградському інституті сільськогосподарського машинобудування діє клуб давніх зустрічей для студентів-іноземців, організований Кіровоградським краєзнавчим музеєм спільно з декапатом по роботі з іноземцями. Студенти з різних країн, що навчаються в інституті, приходять в клуб, знайомляться з життям нашої країни. Для багатьох з них запам'яталися зустрічі з ветеранами партії М. Я. Коровайченком, М. С. Броніцьким, І. Ф. Спінним, Л. В. Зайцевим. Назавжди залишається в пам'яті хлопців і дівчат з Азії, Африки, Латинської Америки ті незабутні розповіді Героїв Радянського Союзу А. Т. Бурковського, В. О. Верхованцева, ветеранів війни М. К. Радченка, Д. Ф. Чибісова про подвиг радянського народу в грізні роки вій-

ни. Цими днями студенти зустрілися з заслуженою людиною нашого міста, кавалером трьох орденів Слави, колишнім помічником командира взводу зв'язку 138-го гвардійського артилерійського Червонопрапорного полку 67-ї гвардійської стрілецької дивізії, членом Радянського Комітету ветеранів Великої Вітчизняної війни Миколою Івановичем Жосаном. Він розповів про свій бойовий шлях, про друзів-однополчан, які героїчно захищали нашу Батьківщину, вистояли в запеклих битвах і перемогли ворога.

В. НОЖЕНКО,
молодший науковий
працівник масового
відділу обласного
краєзнавчого музею.

Від берегів Волги, через безіменні висоти за Дніпром, Південним Бугом, Дунаєм, Одером йшли вони, сини Радянської Вітчизни, до переможного травня 1945-го. Слава одна на всіх — на рядових і полководців.

Їх радо зустрічали в кожному селі і місті, де вони армії-визволительки проносили знамена своїх полків.

Фотохроніка ТАРС.

Солдат—
син
солдата

Батько Івана Васильовича Горбачова, Василь Якович, у роки громадянської війни був ковалем в армії С. М. Будьонного.

По закінченні громадянської війни сім'я Горбачових жила в Узбекистані. В сім'ї було п'ятеро дітей. Згодом батько переїхав у Саратов, працював ковалем в МТС. Полюбив ковальську справу й Іван.

У 1938 році Івана Васильовича було призвано до лав Червоної Армії. В 1940-му році молодий червоноармієць бере участь у боях з білофіннами. І тут трапилося лихо: підірвався на міні, одержав поранення, був демобілізований.

Коли ж почалася Велика Вітчизняна війна, його знову було призвано в Радянську Армію. Спершу служив у стрілецькому полку, опісля — на залізничному транспорті у військах Міністерства внутрішніх справ. Коли Знамянка була визволена від окупантів, І. В. Горбачов продовжував тут службу.

Закінчилася війна, але Іван Васильович Горбачов так і залишився у місті Знаменці. Більше 22 років самовіддано трудився на посаді слюсаря у міграційному виробничому управлінні газового господарства.

Сьомий рік уже на пенсії І. В. Горбачов. Але його часто можна бачити на підприємстві. Він допомагає майстрам. Торік із своїх власних заощаджень він передав у Фонд миру сто карбованців.

О. ЗУБИЦЬКИЙ.

МИКОЛА Прокопович ішов з роботи. Того дня затримався — треба було закінчити ремонт трактора — на завтра збирався в поле. Ще здалеку побачив біля воріт дружину. Придивившись ходу.

— Що сталося, Галю? — спитав, підійшовши.

— Та ось... лист... — на очах Галини Василівни появились слюзи — і вона простягла чоловікові конверта. Він хутко розгорнув листа і... полегшено зітхнув. То була подяка командування військової частини. Подяка їм, батькам, за виховання сина.

І, можливо, у той самий час Сашко Задорожний, стискаючи автомата, зірко охороняв важливий об'єкт в горах Паміру.

А, може, на ту пору воїни щойно повернулися з учебного завдання і, зібравшись у червоному куточку, згадували рідні місця, батьків. Згадували усе те, з чого для кожного з них починалася Батьківщина.

— Роки армійської служби, — каже О. Задорожний, — були для мене і моїх товаришів перш за все роками змужніння й навчання. Під навчанням я розумію не лише опанування військовими премудростями. Перш за все ми навчалися у суворих буднях думати не лише про себе, але й про тих, хто поруч, про афганських товаришів, яких ми не раз виручали. Тому для нас слова «інтернаціональна допомога» — не абстракція. Бо вони виражають

зміст наших солдатських буднів на землі Демократичної Республіки Афганістан, народ якої у важкій боротьбі із реакцією та найманцями імперіалізму будує нове життя...

Так, ті, хто взяв собі за мету зашкодити прогресу

рога йому й земля афганська, дорогий її народ — з ними зріднився в часи випробувань...

О Д НАШОГО села до Лавішки Голованівського району — рукою подати, — Сашків голос ледь здригається. — Не-

мольський квиток, книги, журнали... Олександр з хлопцями розказав землякам про те, яким був і яким залишається в пам'яті друзів Василь: добрим, сильним, відвертим, щирим... Він загинув, заступивши власними грудьми

йому запитання — можливо, по-дитячому наївне і просте, але саме те, яке мені тієї миті хотілося задати найбільше:

— Тобі було страшно?

Трохи помовчавши, Олександр сказав:

— Про себе ми дбали вже потім, в останню чергу, — і не подумайте, що це лише красиві слова.

КОЛИ у секретаря колгоспної спілчанської організації Наталі Засядь-

ти... Втім, що там спортмайданчик — молоді села (а її в Орловому, на жаль, не дуже багато) під силу й солідніші завдання.

Донедавна в господарстві допікала відсутність мостів через річку. І от було вирішено збудувати греблю. Вигода подвійна: буде вирішена транспортна проблема і появиться нове водоймище. Агітував за новобудову бригадир тракторної бригади молодий комуніст Володимир Джугостранський. І його підтримали першими самі комсомольці. Нешироку але норовливу Ятрань вдалося перегоріти. Працювали, звичайно, в той час, який прийнято називати «вільним од основної роботи».

Од часу моєї першої зустрічі із О. Задорожним минуло вже близько двох місяців. Та і зараз, коли я думаю про нього, про його армійські й трудові будні, мені пригадується, як він, прощаючись, говорив мені:

— Тільки ти не пиши, ніби у тому, що ми зробили, робимо чи там будемо робити, є щось незвичайне, якийсь героїзм. І про мене так не пиши. Щоб не вийшло, що я не такий, як усі.

І годі я вирішив написати, щоб вийшло так, як є: що таких хлопців у нас мільйони. Таких, що дбають спершу про всіх, а потім уже про себе. І вони не підведуть.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ
Новоархангельський район.

ПРО СЕБЕ—

ОБОВ'ЯЗОК

В ОСТАННІЙ ЧЕРГУ

давно із хлопцями-однополчанами (всі земляки, всі одного призову), які приїхали до мене в гості, пішли ми туди скелястим берегом Ятрані, щоб провідати батьків нашого товариша Васи Настенка. Дуже раді були нам Ларій Корнійович та Ганна Миколаївна... Привітали, за стіл посадили. Довго ми згадували службу, друзів. А потім пішли всі гуртом провідати і самого Василя. Вічним сном спить він у солдатській могилі.

В Лебединській середній школі, де вчився Василь Настенко, нагороджений орденом Червоної Зірки, і де теж побували його однополчани, свято бережуть пам'ять про воїна-інтернаціоналіста. Піонерська дружина школи носить його ім'я. Обладнано меморіальний куточок, де зібрано матеріали про життя комсомольця. Тут є його особисті речі, комсо-

воїх товаришів і його, Сашка Задорожнього, теж, од куль душманів, які стріляли підступно, із засідки. Настенко у ту мить залишився вірним собі — він подумав найперше не про себе, а про тих, хто йшов слідом... І не вклонився кулі.

— Такі люди, як Василь, — говорив мені О. Задорожний, — завжди попереду. І зараз, коли я працюю в полі, то я ніби бачу і його там (адже його мирною професією теж була механізаторська). І боюся відстати. Певно, кожен із нас, його близьких друзів, нерідко запитує себе тут, удома, в мирному житті: а як вчинив би на моєму місці Настенко?

Думати про себе в останню чергу... Певно, ця риса характеру не чужа й самому О. Задорожньому. Недарма груди колишнього снайпера прикрашає медаль «За відвагу». Я задав

вока виникне якась цікава ідея, вона найперше ридиться з орлівськими хлопцями — механізаторами Миколою Джугостранським, Олександром Задорожним та Володею Люшняком, шоферами Валерієм Рибаким та Сергієм Бондаренком, із Володимиром Задорожним (він працює головним інженером колгоспу імені Будьонного). І робить так секретар не тому, що й сама живе в Орловому, не поспішає перебиратися на центральну садибу в Покотилове. Просто Наталка знає — хлопці не з тих, хто відмовляється від доброго діла. Та взяти хоч би недалекий приклад — як обладнували влітку гуртом спортивну площадку. Хтось підкавав дуже зручне місце — біля сільського парку, хтось взявся зробити розмітку, хтось — зібрати хлопців та дівчат, яких Наталка не встигла побачи-

ОПЕРАЦІЯ «ЗГАДАЙМО ВСІХ ПОІМЕННО»

Вікторина
«ОБЕЛІСКИ»ВІДПОВІДІ
НА ЗАПИТАННЯ
ПЕРШОГО ТУРУ

1. Перший пам'ятник радянським воїнам встановлено біля обласного музично-драматичного театру імені Кривинського в м. Кіровограді.

2. На військовому меморіальному кладовищі в Кіровограді поховані визволителі нашого міста Герої Радянського Союзу Ю. К. Гайко, Б. Г. Габдрахманов, М. С. Барбалин, М. О. Зінченко, у 1970 році — О. С. Єгоров.

Командир полку майор Юрій Купріянович Гайко родом з м. Житомира. Дитинство і юність пройшли в Кіровограді. Високе звання Героя Радянського Союзу йому присвоєно за подвиг під час Кіровоградської наступальної операції, коли його бійці відбили кілька ворожих атак. Загинув у грудні 1943-го.

Баті Гайкович Габдрахманов з села Керамшише Татарської АРСР. Молодий сержант, артилерист. У січні 1944-го року біля села Грузького Кіровоградського району сам заливився гарматні, підпалив ворожий танк, підбив три гітлерівських артилерійських кулеметів. Загинув у цьому бою.

Гвардії старший сержант Барбалин Микола Олександрович народився в с. Павловому Вологодської області. Броньований. В одному з боїв за визволення Кіровоградщини знищив три гітлерівських «тигри», був тяжко поранений. 12 травня 1944 року помер в госпіталі.

Молодий лейтенант Зінченко Микола Олександрович народився в Донбасі. Як льотчик брав участь в боях з білофінами. Золотою Зіркою Героя відзначений 21 березня 1940 року. Загинув непода-

лік Кіровограда у 1944-му році.

Підполковник Єгоров Олександр Семенович народився в м. Андигані Узбецької РСР. Учасник партизанського руху на території Словаччини. Там народився месник, яких він у бій Олександрів Єгоров, пустили під укіс 20 ворожих ешелонів, зруйнували 21 міст. Звання Героя Радянського Союзу присвоєно в 1945 році. Іменем Єгорова названо партизанську Зірку в ЧССР. Після війни О. С. Єгоров на партійній і радянській роботі в Кіровограді. Помер у квітні 1970 року.

3. Пам'ятники вихованцям обласної комсомольської організації встановлено на честь воїнів-земляків, учасників партизанського руху. В селі Лозуватому Ульянівського району встановлено бюст Героя Радянського Союзу Архипа Маніти, який повторив подвиг Олександра Матросова. На території Онуфріївського району теж стали матросівцями комсомольці з Кременчука Костянтин Омеляненко та юний розвідник з м. Славіянівка Толя Комар. На їх честь встановлено обеліски. В Ульянівці і Новоархангельську є пам'ятники партизанським зв'язковим Валентині Шевченко та Клавдії Байраченко. У Вільшанці на озелененні 60-річчя ВЛКСМ встановлено обеліск комсомольцям району, які загинули в роки Великої Вітчизняної. Пам'ятні знаки на честь героїв підпільної комсомольської організації «Спартак» є в селі Красногірці Голованівського району. На майдані нового житлового комплексу в Кіровограді височить пам'ятник «Комсомольським поколінням Кіровоградщини».

4. На одному з будинків в м. Кіровограді встановлено меморіальну дошку на честь Героя Радянського Союзу Дмитра Миколайовича Медведєва. До Великої Вітчизняної війни він працював в нашому місті. У роки війни очолював партизанські загони на Брянщині і Ровенщині. Д. М. Медведєв — автор книг «Це було під Ровно», «Сильні духом», «На берегах Південного Бугу». Помер 14 грудня 1954 року. В Кіровограді є вулиця Медведєва.

Першими найбільш вичерпні відповіді на запитання вікторини надіслали знам'ячанин О. Рябошапка, кіровоградець С. Колісник, а також А. Трохимчук, І. Луньова (Кіровоград), О. Іванов (Вільшанка).

ЗАПИТАННЯ
ДРУГОГО ТУРУ:

1. Кого ви знаєте з героїв Великої Вітчизняної, імена яких носять вулиці Кіровограда?

2. Хто з наших земляків повторив подвиг Олександра Матросова?

3. В якому населеному пункті Кіровоградщини встановлений пам'ятник меморіал на честь членів танкового екіпажу, яким було присвоєно звання Героїв Радянського Союзу? Що ви знаєте про їх подвиг?

4. Хто з наших земляків у роки Великої Вітчизняної двічі був удостоєний звання Героя Радянського Союзу, де встановлено їх бронзові бюсти? Які подвиги здійснили ці зв'язки?

Відповіді надсилайте на адресу редакції з поміткою «Вікторина «Обеліски»».

Відповіді надсилайте на адресу редакції з поміткою «Вікторина «Обеліски»».

До рівня

сучасних вимог

Обласна рада профспілок і обласний методичний кабінет по впровадженню виробничої гімнастики і Всеукраїнського фізкультурного комплексу «Готуємо до праці і оборони СРСР» провели в Кіровограді першу обласну науково-практичну конференцію з проблем організації фізкультурно-оздоровчої роботи серед трудящих. Її відкрив секретар облпрофради С. М. Янчук. На ній були присутні профспілкові, комсомольські, фізкультурні працівники.

З доповідями на конференції виступили: кандидат медичних наук Ю. М. Померанцев, декан факультету фізичного виховання педінституту В. С. Язовецький, викладач кафедри теорії і методики фізичного виховання педінституту М. Я. Гасман, завідувач кафедри фізичної культури Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації доктор педагогічних наук Р. М. Макаров, головний лікар спортивного комплексу Світловодського заводу чистих металів А. М. Тузовська та інші.

В. ШАБАЛІН.

КЛИКАЛА ПІСНЯ

Важкі випробування випали на долю нашого народу у роки Великої Вітчизняної війни. Мільйони радянських людей надворі були відірвані від рідних домів, коханих, близьких, знайомих і друзів.

Бойовому солдатові серцю кинце було потрібно ласкаве і тепле, щире й ніжне слово, лірична, задушевна пісня, що у хвилини перепочинок між боями могла б скрасити нелегке фронтове життя. Саме такою й виявилася пісня «Темна ноч».

А народилася вона так. 1942 рік... Відомий кінорежисер Леонід Луков на Ташкентській кіностудії знімав кінострічку «Два бійці». Майбутній фільм мав розповісти про міцну солдатську дружбу в роки Великої Вітчизняної війни двох бойових товаришів — уральського сталевара Олександра Свищова й одеського зварника Аркадія Дзюбіна.

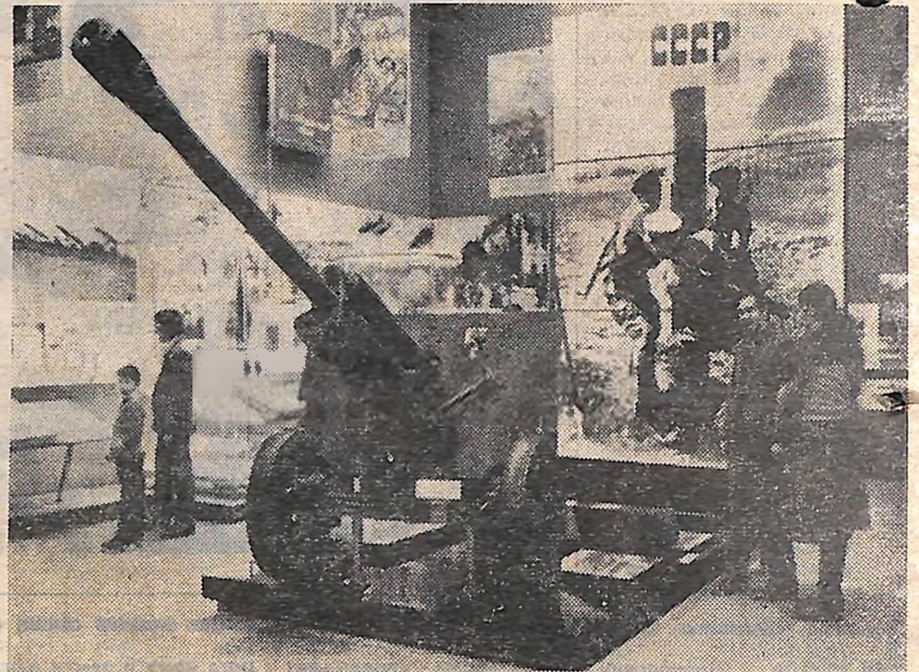
Для сцени в землянці й виникла потреба в ліричній пісні. Леонід Луков розповів композитору Микиті Богословському, авторові музики до фільму, якою має бути пісня, чому саме вона потрібна, з'ясу-

Державної премії СРСР Марк Бернес, що майстерно зіграв у згаданому фільмі роль Аркадія Дзюбіна.

Поряд з ліричними мотивами в пісні є й такі рядки, що бадьорять солдата, додають йому сил, спонукають до безстрашності, рішучості, вості, вселяють надію і віру в повернення до рідної домівки, з перемогою, зустрічати. Без цього не можна було жити на фронті. Сила пісні була в тому, що вона відповідала настроям радянського солдата:

Смерть не страшна,
с ней не раз мы
встречались в стени...
Вот и теперь надо
мною она кружится.
Ты меня ждешь
и у детской кроватки
не спишь;
И поэтому знаю:
со мной ничего
не случится!

Б. СЛЮСАР.

На знімку: 76-мм гармата ЗИС-3 № 268363 192-го гвардійського артилерійського полку 87-ї гвардійської стрілецької Перекопської дивізії. Гарматна обслуга під командуванням старшого сержанта Д. Хаджиева пройшла бойовий шлях від берегів Волги до Севастополя. Ця бойова гармата несе мирну службу у Центральному музеї Збройних Сил СРСР.

Фото В. ХРИСТОФОРОВА і Б. КАВАШКІНА.
Фотохроніка ТАРС.

МІСЯЧНИК
ОБОРОНОНО-МАСОВОЇ
РОБОТИСТАРТИ
НА ВОГНЕВОМУ
РУБЕЖІ

Майже щодня протягом місячника оборонно-масової роботи в нашій школі влаштовувались масові заходи з участю максимальної кількості вихованців десятиріч. Уроки мужності, зустрічі з ветеранами війни, обговорення учнівських творів про подвиги героїв Великої Вітчизняної, спортивні турніри з багатоборства ГПО.

Високі результати показали юні дзядьки на вогневому рубезі під час першості Кіровського району з кульової стрільби. Вони тут стали срібними призерами (перші — учні СШ № 19). Володимир Швець, Олександр Шапарев та Ольга Костенко мали відповідно

93, 92, 85 очок зі 100 можливих.

Тривають змагання юних лижників. І не лише в приміських лісових масивах, на алеях парків. Разом з ветераном війни полковником запаса А. В. Руденком вчителі фізкультури організували лижний пробіг у села Кіровоградського району, де точилися жорстокі бої за визволення рідного краю від німецько-фашистських загарбників. У Малій Маманці, наприклад, школярі розчистили від снігу шлях до пам'ятника загиблим воїнам, записали в свої щоденники імена героїв, що поховані тут в братській могилі. Першим нашим екскурсоводом стала ветеранка праці (27 років вона трудилася на «Червоній зірці») жителька цього села Н. А. Нертик, яка була свідком подій 1941-го і 1944-го років. У Підгайцях ми багато взнали про подвиги уродженців села Героїв Радянського Союзу Ф. І. Говорова, Г. О. Тарана, М. Ю. Литвинова.

П. ПТАШКІН,
учитель Кіровоградської середньої школи № 13.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

Неділя

24 ЛЮТОГО

ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.30 — Пісні і танці народів СРСР. 9.00 — Документальний фільм. 9.20 — 8-й тираж «Спортлото». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — «Здоров'я». 11.45 — Ранкова пошта. 12.15 — Сьогодні День виборів. 12.30 — Сільська година. 13.30 — Музичний кіоск. 14.00 — Телефільм для дітей. «Тасмания зеленого острова». 15.10 — Сьогодні День виборів. 15.25 — Музична композиція В. Мулявіна. «Через усі війну». 16.00 — Зустрічі на радянській землі. 16.15 — Мультифільм. 17.00 — Сьогодні День виборів. 15.15 — На арені цирку. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.35 — Фільм «Діаманти для диктатури пролетаріату». 1 і 2 серії. 21.00 — «Час». 21.45 — Концерт за участю народних артистів СРСР О. Образцової, С. Ріхтера, К. Мансимова, В. Васильєва та ін. 22.25 — Футбольний огляд. 22.55 — Чемпіонат світу з ковзанярського спорту. Спринт. 23.25 — Новини.

▲ УТ

10.00 — «Голосе Радянська Україна». Інформаційний випуск. 10.20 — Фільм-копєрт. «Розквіт, любов». 10.45 — Грані пізнання. 11.30 — Пісня скляних друзів. 13.20 — «Голосе Радянська Україна». Інформаційний випуск. 13.35 — Село і люди. 14.05 — Нові книги. 14.55 — Катруси кінозал. 16.00 — Слава солдатським. 17.00 — Нація і час. 17.30 — Програма «Братерство». 19.00 — Актуальна камера. 19.40 — «Україні шалена зоря». Документальний фільм. 20.00 — Пісні широкі крила. Концерт для виборів. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.45 — Художній фільм «Надія і опора». 23.20 — Новини.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку, ставай! 8.15 — В кожному малюнку сонце. 8.30 — Ритмічна гімнастика. 9.00 — Російська мова. 9.30 — Міжнародні змагання з фехтування «Галицький меч». 9.55 — «Пісня Нурієва». Наріс. 10.45 — Документальний фільм. 11.15 — У світі тварин. 12.15 — До 40-річчя Великої Перемоги. «Пісня в солдатській шинелі». Концерт. 13.30 — Мультифільм «Дічинка Дракон». «Забутий день народ-

ження». 13.50 — Розповідають наші кореспонденти. 14.20 — Від усієї душі. Зустріч з сільськими трудівниками Владимирської області. 16.15 — Світ і мода. 16.50 — Телефільм «Назад дороги нема». 3 серія. 18.00 — Видатні радянські композитори — лауреати Ленінської премії. Д. Шостакович. 18.40 — Спартакда дружніх армій. Лижний спорт. 30 км. 19.25 — VI Міжнародний фестиваль телепрограм про народну творчість «Веселка». 20.00 — Вечірня назка. 20.15 — Науково-популярний фільм «Трава біля дозру». 20.35 — Чемпіонат СРСР з плавання. 21.00 — «Час». 21.45 — Телефільм «Моя вулиця».

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Кіровоградський міський ЛКСМ України глибоко сумує з приводу смерті ветерана комсомолу і партії

НЕРУБЕНКА
Василь Івановича
та висловлює співчуття його близьким та рідним.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

БК 00373.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2 45 00; відповідального секретаря — 2 46 87; відділу комсомольського життя — 2 46 57; листів і масової роботи — 2 45 36; пропаганди — 2 45 36; учнівської молоді — 2 46 87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorii — 2 45 35; оголошень — 2 56 65; коректорської — 2 61 83; технічної редакції — 3 03 53.

Зам. № 97. Тираж 60 200.

Друкарня імені І. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.
Газета виходить у п'ятницю,
четвер і суботу.